

[Statsministeren.]

Den politiske debats tilknytning til til-lægsbevillingsloven medførte, at de politi-ske ordførere lagde for, hvorefter regerin-gens medlemmer tog ordet. Forespørgsels-formen giver den omvendte rækkefølge, og det er tanken, at udenrigsministeren efter denne redegørelse nærmere vil omtale en række af de udenrigspolitiske proble-mer, som må siges at have fået større aktua-litet, siden vi sidst havde en udenrigspolitisk drøftelse i tinget den 23. marts. Det er rege-ringens håb, at der herigennem vil være givet et tilstrækkeligt grundlag for de fort-satte drøftelser, og skulle der fra de ærede ordføreres side være ønsker om uddybende eller supplerende besvarelser, er også andre af regeringens medlemmer naturligvis rede hertil under den fortsatte debat.

I det følgende vil jeg således hellige mig de hjemlige problemer, idet jeg dog gerne indledningsvis vil gøre en enkelt bemærk-ning om markedsplanerne, som udenrigs-ministeren i øvrigt vil gå nærmere ind på. Det var en meget vigtig beslutning, rege-ringen og et stort flertal her i tinget tog, da vi tilsluttede os det frihandelsområde, som i daglig tale betegnes som de syv. Det måtte vække stor bekymring herhjemme, da det viste sig, at vore to største eksport-markeder, England og Den vesttyske For-bundsrepublik, ikke kunne finde sammen inden for samme markedsområde. Valget var ikke let, men jeg tror stadig, at det store flertal herhjemme mener, at vi valgte rigtigt.

Der er nu udsigt til — jeg siger udtryk-kelig udsigt til, for vi ved det jo ikke ende-ligt — at England vil afgive en princip-erklæring om på grundlag af Romtraktaten at forhandle om tilslutning til det såkaldte fællesmarked, og i så fald mener regerin-gen, men netop under denne forudsætning, at vi skal gøre det samme. Dette kan ikke som hævdet fra flere sider tages som ud-tryk for nye anskuelser, men må tvært-imod siges at ligge i direkte forlængelse af vor oprindelige opfattelse, at målet må være, at så mange lande som muligt, og heri-blant vore to største markeder, finder deres plads inden for samme fælles markeds-dannelse. Regeringen finder det da også alt for tidligt at opgive håbet om og især arbejdet for, at flere lande, og da særlig de

øvrige nordiske lande, må kunne tilslutte sig et større markedsområde. Der kan vel ikke være tvivl om, at de økonomiske for-dele for deltagerlandene vil vokse med markedsområdets størrelse, og at de politi-ske betænkeligheder vil formindskes ved en større tilslutning og særlig fra den kreds af lande, der i øjeblikket er tilsluttet fri-handelsområdet.

Det er regeringens håb, at denne holdning til markedspolitikken må kunne regne med stor tilslutning her i tinget. Der vil da være skabt enighed om et vigtigt økonomisk problem mellem regeringspartier og bety-dende oppositionspartier. En tilsvarende overensstemmelse synes desværre ikke at præge synet på vor nuværende økonomiske situation, hvad der har ført til den, og hvorledes vi skal forholde os i den kom-mende tid over for vore økonomiske pro-blemer. Jeg siger desværre, og jeg håber, at dagens drøftelser vil kunne nærme vore synspunkter til hinanden.

En forudsætning herfor er det sikkert, at vi ikke selv tager hele æren for de gode for-hold og giver modparten alene skylden for, når det går mindre godt på et eller andet område. En anden forudsætning er det sik-kert, hvis vi prøver på at betragte modpar-tens synspunkter som oprigtige opfattelser og ikke blot taktisk betonedede synspunkter. Endelig kan det sikkert for det tredje ikke skade at forstå begreber og ord på samme måde.

Det er således efterhånden gået op for mig, at noget så selvfølgelig som de gode tider kan forstås på mange måder. Almin-deligvis tænkes der vel på landets økonomi-ske forhold set i deres helhed, og disse kan godt arte sig vel, selv om flere grupper ikke har fået det meget bedre; men hvis vi kun skulle have lov til at tale om gode tider, når alle har mærket nøjagtig lige meget til dem, vil vi sikkert aldrig få gode tider nok.

Det viser sig også, at selv om vi holder os til de totale tal for produktion og ind-tægt, forbrug og investering, beskæftigelse eller arbejdsløshed samt valutaeserver og prisbevægelser, er der meget forskellig op-fattelse af, hvad der kræves, for at tiderne kan fortjene betegnelsen gode. For et par uger siden kunne man således få det ind-tryk, at en høj rente var uforenelig med gode tider, og mange mener øjensynlig, at